

Arrest

**nr. 119 891 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 april 2013 treedt de verzoekende partij in het huwelijk met mevrouw N.C., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 9 april 2013 dient de verzoekende partij middels een bijlage 19ter een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot.

1.3. Op 4 oktober 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.04.2013 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Betrokkene legt volgende bewijzen voor mbt zijn persoonlijke bestaansmiddelen:

- brief van ACV-Gent dd. 30.05.2013 waaruit blijkt dat betrokkene recht heeft op uitkeringen als 'volledig werkloze' vanaf 05.04.2013

Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Echter, de Belgische onderdaan zelf brengt geen enkel document aan omtrent haar inkomen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet), artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM). Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de stabiele en duurzame relatie tussen de verzoekende partij en mevrouw C.N. en bijgevolg alleen oordeelt of aan de voorwaarden is voldaan indien de partners herenigd willen worden. De Dienst Vreemdelingenzaken negeert echter het objectieve feit dat de verzoekende partij de vader is van een minderjarige Belg, geboren op 10 juli 2013. Indien een derdelander ouder is van een minderjarige Belg gelden volgens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet slechts twee voorwaarden voor de gezinshereniging: vooreerst moet men ouder zijn van een minderjarige Belg, wat betekent dat de afstammingsband dient te worden vastgesteld. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de geboorteakte

(stuk 3). Verder moet de ouder het Belgisch minderjarig kind begeleiden of zich bij dit kind voegen. Een feitelijke gezinscel is vereist, maar dit impliceert geen samenwoning. Het bewijs van een affectieve en/of financiële band volstaat. In casu is aan deze voorwaarden voldaan. Aan de verzoekende partij dient dan ook het verblijfsrecht toegekend te worden als ouder van een minderjarige Belg.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij rekening had moeten houden met het feit dat de verzoekende partij gedurende de procedure tot gezinshereniging vader is geworden van een Belgisch kind. De verzoekende partij acht het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Verder is het volgens de verzoekende partij niet te begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing niet nagaat of motiveert of de banden van de verzoekende partij met België niet opwegen tegen haar banden met haar thuisland.

De verzoekende partij stelt verder dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet nuttig kan motiveren dat de rechten van de verzoekende partij op eerbiediging van haar gezinsleven vervat in artikel 8 EVRM niet geschonden zijn. Eerst wordt de verzoekende partij (voorlopig) gemachtigd tot verblijf, en uiteindelijk wordt niettegenstaande de effectieve samenwoning in België en haar vaderschap geoordeeld dat het recht op gezinsleven niet moet worden erkend omdat er niet zou zijn voldaan aan de voorwaarden van verblijfsrecht. De verzoekende partij bouwde op legale wijze haar gezinsleven uit en krijgt uiteindelijk te horen dat zij haar gezinsleven dient stop te zetten. Artikel 8 EVRM is dan ook geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft stelt de verzoekende partij dat zij reeds enige tijd samenwoont met haar partner. Zij vormt dus onbetwistbaar een gezinscel met mevrouw C.N. en hun zoontje L.N.H. Volgens de verzoekende partij gaat het in casu om een weigering van voortgezet verblijf. In het kader van haar aanvraag werd de verzoekende partij immers reeds een tijdelijk wettelijk verblijf toegekend, waardoor haar de kans werd gegeven haar gezinsleven hier uit te bouwen. Het tweede lid van artikel 8 EVRM dient dus in overweging te worden genomen. Geen enkele rechtvaardigingsgrond voor de inmenging kan in casu echter worden weerhouden. Aangezien de partner van de verzoekende partij en hun zoon beiden de Belgische nationaliteit hebben, kan van hen niet verwacht worden naar Rwanda te verhuizen om daar hun recht op gezinsleven uit te oefenen.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verzoekende partij dat uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij rekening had moeten houden met *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, en uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat zij rekening had moeten houden met het belang van het kind, en het gezins- en familieleven. De zogenaamde gebonden bevoegdheid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de verwerende partij er niet van om rekening te houden met internationale verdragen. In casu schendt de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten artikel 8 EVRM. De verwerende partij had hieromtrent expliciet moeten motiveren. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht zijn geschonden.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu, zoals blijkt uit navolgende bespreking, niet het geval is.

2.5. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel hem niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is, zoals blijkt uit navolgende bespreking.

2.6. Waar verzoekende partij betoogt dat rekening had moeten gehouden worden met het feit dat zij vader is van een minderjarig Belgisch kind en dat zij in functie daarvan een verblijfsrecht had moeten verkrijgen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij haar verblijfsaanvraag heeft ingediend in de hoedanigheid van echtgenoot van een burger van de Europese Unie en niet in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn. Het komt aan de verzoekende partij toe – en niet aan het bestuur – duidelijk te maken op welke gronden zij haar verblijfsaanvraag wenst te baseren. Verzoekende partij kan dan ook thans bezwaarlijk voorhouden dat haar verblijf had moeten toegekend worden omdat zij vader is van een Belgisch minderjarig kind en zij de overtuiging is toegedaan dat zij op grond hiervan een verblijfsrecht dient te verkrijgen.

Daarenboven wijst de Raad erop dat, waar de verzoekende partij bij haar verzoekschrift een stuk 3 voegt, namelijk een afschrift van een geboorteakte van haar zoon die geboren werd op 10 juli 2013, zij evenwel op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat zij het bestuur op de hoogte bracht van de geboorte van haar zoon. Evenmin is van deze geboorte in het administratief dossier enig spoor terug te vinden. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bij het nemen van de bestreden beslissing vanzelfsprekend enkel rekening houden met de elementen waarvan hij op de hoogte kon zijn of op de hoogte moest zijn op het moment van de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt in casu niet aannemelijk dat zij het bestuur op de hoogte bracht van de geboorte van haar zoon, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris hier dan ook geen rekening mee kon houden. De argumenten die de verzoekende partij aanhaalt en die betrekking hebben op haar minderjarig kind zijn dan ook niet dienstig.

2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.8. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt betreft het hier in casu geenszins een weigering van voortgezet verblijf. Verzoekende partij werd slechts tijdelijk toegelaten om op het grondgebied te verblijven in afwachting van de behandeling van haar verblijfsaanvraag. Verzoekende partij kan zich bezwaarlijk beroepen op dergelijk precair verblijf – waarvan zij wist dat dit slechts voorlopig was – om te stellen dat het thans gaat om een weigering van voortgezet verblijf. In casu betreft het in tegendeel een eerste toegang.

Los van het gegeven dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt dat niet is aangetoond dat haar echtgenote over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, stelt de Raad vast dat in ieder geval verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds haar recht op een privé- en/of gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekende partij toont verder niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar echtgenote en haar kind in haar land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met haar echtgenote en kind. Het loutere feit dat haar echtgenote en kind de Belgische nationaliteit hebben kan bezwaarlijk als hinderpaal worden gezien. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht wordt ontnomen en belet niet dat zij alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van zodra zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. De Raad merkt op dat in de motivering van de bestreden beslissing enkel wordt aangegeven dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Verzoekende partij weerlegt deze vaststelling niet. De Raad benadrukt ook dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van haar echtgenoot niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

2.9. In zoverre de verzoekende partij de mening lijkt toegedaan dat artikel 8 EVRM een motiveringsplicht inhoudt, kan dit niet afgeleid worden uit dit verdragsartikel en verzoekende partij maakt dit ook niet aannemelijk.

2.10. De Raad wijst er voorts nogmaals op dat verzoekende partij het bestuur niet op de hoogte heeft gebracht van het feit dat zij vader is van een Belgisch minderjarig kind. Verzoekende partij kan dit element dan ook niet dienstig invoeren om te stellen dat hiermee bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening is gehouden. Zoals uit voorgaande blijkt heeft verzoekende partij evenmin aannemelijk gemaakt dat een verwijdering van het grondgebied een schending zou uitmaken van haar gezinsleven. Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten kan dan ook niet worden gevolgd.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER